

Пазли

Любов Кисельова

Кожного ранку я збираю себе як пазл. Сегмент за сегментом. Спокійно, щоб не помилитися.

Спускаю з ліжка спочатку одну ногу — плюс сегмент. Потім другу — наступний. Повільно сідаю, підіймаю голову. У дзеркалі навпроти бліде обличчя жінки 50+ із синяками під очима.

— Привіт, ДІВЧИНКО! Слава Богу, вночі не померла. Сміюсь. Коротке волосся стирчить, як переляканий їжак.

Серце починає колотитися — добре, аритмія нікуди не ділася. Занило в правому боці — привіт, холецистит. Зосереджую погляд далекозорих очей. Пальці з класичним манікюром, "торкнуті" ревматоїдним артритом, тягнуться до таблеток. Досвідченим рухом дістаю з блістера капсулу, з жадібністю запиваю мінералкою.

...Два роки тому мій пазл розсипався вщент. Кабінет, білий халат і очі жінки — лікаря, які вже все знали. *"Виразковий коліт. Невиліковно. Вчіться з цим жити"*. Тоді я вперше зрозуміла: "до" вже не буде. Хотілося просто сісти на асфальт і розсипатися остаточно. Не збиратися. Не вставати. Просто бути уламками.

Але я стою.

Третина картинки зібрана. Попереду робочий день, проблеми, задачі, зустрічі. І я, яка повинна все це "розгрібати", устаткувати, допомагати та підказати.

Не швидко йду у ванну. З насолодою вмиваюся, дивлюся у свої зелені очі.

— Ну, як ти сьогодні, моя мила? Будемо веселою? Чи вже зараз є бажання трошки побути стервою? А може мовчазливою?

Приймаю рішення зайняти нейтралітет. Лосьйон, сироватка, крем. Трошки масажу. Причесала "нервового їжака" на голові.

— Привіт, ПРИНЦЕСО! Вже краще. Половина пазла зібрана.

Готую сніданок, чай, ліки за списком. А тепер трохи магії та досвіду. Мейкап — наше все! Тональний, консилер, рум'яна, помада, блиск, підводка, туш... Трохи улюблених парфумів.

— Привіт — КОРОЛЕВА!

І хто сказав, що тобі 50+? Трошки більше сорока. Вік видає лише досвід в очах та морщинка між бровами. Картинка майже зібрана. Одяг, підбори, яскравий шарф. Випрями спину! Пазл складено.

Ніхто не здогадається, як це — щодня домовлятися зі своїм тілом, яке зраджує. Як це — боятися майбутнього, але все одно вдягати підбори. Це і є моя сміливість. Без аплодисментів. Без гарантій.

Мій пазл не ідеальний. Але він мій. Живий. Я його люблю. Хвороба навчила мене простим речам: хочеш жити — полюби себе! Втомилась — відпочинь! Болить — кинь все і йди до лікаря! Гарно почувашся — вперед! Без подвигів. Як можеш.

Бо іншого варіанту в мене все одно немає... І, здається, цей світ ще чекає на мене!

Квітень 2026